

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 30 грудня 1982 року

№ 156 (3196). Ціна 2 коп.

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

Вітаємо
звитяжців

Дорогі друзі! Сьогодні, у день 60-річного ювілею Союзу РСР, у час величезного політичного піднесення, викликаного рішеннями листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, промовою на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова, ми вітаємо з трудовою перемогою комсомольсько-молодіжні колективи, молодих тваринників і землеробів, робітників промислових підприємств і працівників сфери обслуговування, котрі успішно справилися з річними планами і соціалістичними зобов'язаннями, взятими на честь 60-річного ювілею країни!

Щастя вам, здоров'я, творчого натхнення у році Новому, стрімких злетів на благо рідної Вітчизни!

ОБКОМ ЛКСМ УКРАЇНИ.

КВІТНИ, ДРУЖБО

НАРОДІВ РАДЯНСЬКИХ!

СЛОВО БРАТЕРСТВА

Чуття єдиної родини.
П. ТИЧІНА.

І.
Брате мій, росіянине вірний,
Сонце долі в землі стоїть.
Наша дружба — це Волга безмірна,
Що впадає у море століть.
Брате мій, білорусе непомітний,
Не спинається часу авто.
Наша дружба — це ліс пікопомний,
Котрий знищить не зможе ніхто.
Брате мій, мужик, гордий грузине,
Не кривавиться місяць ніж.
Наша дружба — найвища вершина,
Що скоряється вірності літ.
Не підлядає хижацькій руїні,
Не надірблена в темних віках.

І коли за мою Україну
В герці грізному падав казах...
Це братерство — як промінь кармінний,
Що пронизує буднів потік.
І коли за мою Україну
В герці грізному падав таджик...
Не братство: чинар і раїна.
Мов душею над віком летить.
І коли за мою Україну
В герці грізному падав латиш,
Матері піднімались, мов стяги, над ними.
У мовчанні вдялялись очима сухими
В найрідніші обличчя, огорнуті ілчюю.
Гордо їх проводжали в безсмертя і вічність.
І тоді виростали сини не могилами
У полях, що болями покряті,
А трояндами дивними і березами білими
Серед скверів і парків, прямо в серці
і пам'яті.

2.
Із глибини спопеленого світу
Проросли ми у день золотий
Дужим коренем, кров'ю подит. м.

Спільним коренем світлик надій.
Дружби обруч не зігнути,
Не зламати коло в кут.
У сім'ї радянській бути,
Як зернині в колоску.
Меж не треба ні віщих, ні вічних.
Іх замінить вогонь прапорів.
Шлях один в нас — як промінь магичний
П'ятикутної долі-зорі.

Дружби обруч не зігнути,
Не зламати коло в кут.
У сім'ї радянській бути,
Як зернині в колоску.
Побратиме епохи, у звичні,
Через роки, борню до кінця,
Ми проклали мости найміцніші,
Ті, що з'єднують наші серця.
Дружби обруч не зігнути,
Не зламати коло в кут.
У сім'ї радянській бути,
Як зернині в колоску.

Валерій ГОНЧАРЕНКО,
лауреат обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського.

РЯДОК У РАПОРТ

ПРАЦЮЙ, ІНІЦІАТИВО

Підтримавши ініціативу московських залізничників підвищити ефективність використання рухомого складу за рахунок збільшення довжини та ваги поїздів, члени комсомольсько-молодіжних локомотивних колон залізничного вузла Помічна під час ударної вахти, присвяченої 60-річчю утворення СРСР, провели 1530 великогазових поїздів і перевезли понад план більше мільйона тонн народногосподарських вантажів. Ударною працею відзначалися молоді залізничники Сергій Корвін, Павло Івахнов, Сергій Копотієнко, Юрій Ризак, механік зв'язку Олег Криворучко, монтери сигналізації Любоз Скотарюк та Олена Гирба.

Переможцями соціалістичного змагання серед колективів залізничного вузла визнані КМК локомотивного і вагонного депо, дистанції сигналізації і зв'язку, енергодільниці та будівельно-монтажного поїзда № 746.

В. ШМАКОВ,
секретар комітету
комсомолу залізничного
вузла Помічна.
Добровеличківський
район.

У ДАРУНОК — ЕКОНОМІЯ

Успішно працював у нинішньому, ювілейному році наш комсомольсько-молодіжний колектив. Майже на дві з половиною тисячі тонн більше від запланованого перевезли ми під час жнив зерна. А восени значно перекрыли план по транспортуванню цукрових буряків.

Весь колектив уже працює в рахунок 1983 року. Леонід Товпига, приміром, завершує травневий план, а Микола Борщенко — зустрічає літо.

Включившись у соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річного ювілею Союзу РСР, наш колектив зобов'язався добитися максимальної економії пального. Вважаю, що зі своїм завданням ми справилися: КМК уже заощадив понад п'ять з половиною тонн пального.

В. ЮРЕСКУЛ,
керівник комсомольсько-молодіжного колективу водіїв Новоукраїнського авто-транспортного підприємства № 10041.

ШТРИХИ ДО КОЛЕКТИВНОГО ПОРТРЕТА

І рости, і діяти!

За високі результати у Всесоюзному соціалістичному змаганні за гідну зустріч 60-ї річниці утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, успішне виконання Державного плану економічного і соціального розвитку СРСР місто Світловодськ визнане переможцем і нагороджене перехідним Червоним прапором ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. Одним із флагманів індустрії трудящі міста-трудівника на Дніпрі по праву вважають завод чистих металів. Сьогоднішня розповідь — про ударні справи молодих плавильників підприємства.

ВІЗИТНА КАРТКА

ЗАВОД МОЛОДИЙ. І тому, що існує він усього два десятиліття (у серпні святкували ювілей), і тому, що більшість пра-

цюючих на ньому — молодь. КОМСОМЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДПРИЄМСТВА ОДНА З НАЙЧИСЕЛЬНИШИХ У

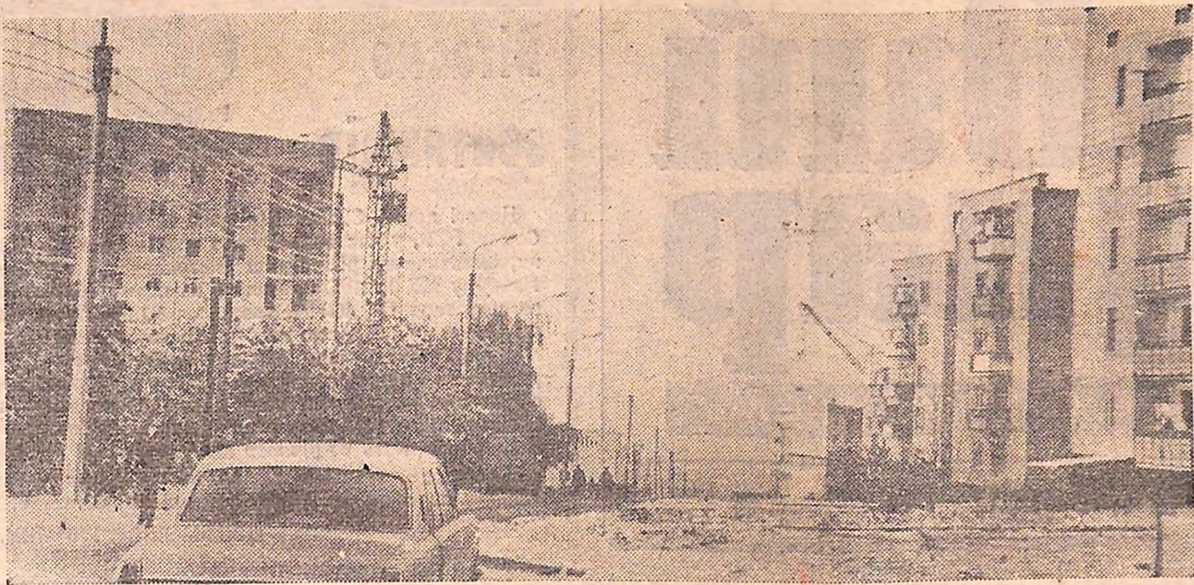
МІСТІ — ПОНАД ТИСЯЧУ ЧОЛОВІК.

Про трудові успіхи спілчан свідчать цифри. 15 комсомольсько-молодіжних колективів до строково справились із планами другого року одинадцяті п'ятирічки і соціалістичними зобов'язаннями, взятими на честь 60-річчя утворення Союзу РСР. В ході трудового суперництва на підприємстві народилися цінні трудові ініціативи. «XIX з'їзду ВЛКСМ — два річні плани!» — з таким починком виступила на початку нинішнього року бригада плавильни-

ків, очолювана лауреатом премії Ленінського комсомолу Миколою Петровим. 13 травня колектив рапортував про подолання цього рубежу. А за ним — ще шість КМК. «Сьогодні — досягнення, завтра — норма» — під таким девізом вирішили працювати комсомольці і молодь цеху № 8. 18 серпня, у день двадцятиріччя заводу, їх підтримали всі комсомольсько-молодіжні колективи підприємства.

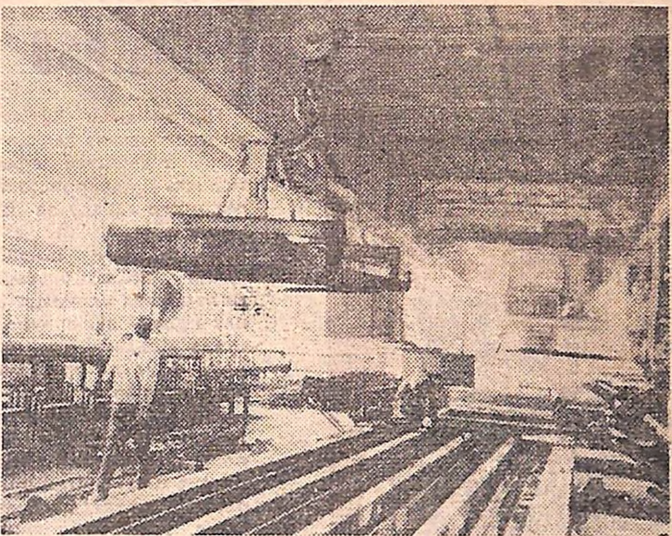
Є ким пишатися молодим плавильникам. Кілька КМК носять ви-

[Закінчення на 2-й стор.]

На знімках: такий він, Світловодськ; молодий газосварник Дніпровського заводу твердих сплавів імені В. І. Леніна Віктор ДРЮБОВ; один з цехів виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

Фото В. ГРИБА.

І рости, і діяти!

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)
ське звання «Колектив комуністичної праці». Серед правсфлангових соціалістичного змагання — орденності, володарі знаків ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки» і «Трудова доблесть», майстри «Золоті руки».

У боротьбі за підвищення якості продукції беруть активну участь 15 комсомольсько-молодіжних колективів, кілька з них працюють з особистим клеймом ВЛКСМ. У рік ювілею СРСР комсомольська організація заводу поліпшила дійсно-політичне виховання молоді. Багато уваги приділялося проведенню Ленінського заліку, Ленінських уроків, громадсько-політичних читань, єдиних політднів. Зросла кількість гуртків і теоретичних семінарів мережі комсомольсько-го політнавчання.

Є ТАКА

БРИГАДА

КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИЙ КОЛЕКТИВ МИКОЛИ ПЕТРОВА НА ЗАВОДІ ЧИСТИХ МЕТАЛІВ ЗНАЮТЬ УСІ. ВІН — НЕОДНОРАЗОВИЙ ПЕРЕМОЖЕЦЬ РАЙОННОГО, ОБЛАСНОГО І РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО ЗМАГАНЬ КМК, ЩО ПРАЦЮЮТЬ У ПРОМИСЛОВОСТІ. БРИГАДИР — КАВАЛЕР ОРДЕНІВ ТРУ-

ДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА І ЖОВТНЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ.

Та не тільки це принесло бригаді визнання. Вже в зоні слави, 1979 року, КМК вирішив працювати за єдиним нарядом, так, як на Волзькому автомобільному заводі. Це було настійною вимогою часу, і комітет комсомолу без вагань підтримав молодих плавильників.

Почали з того, що укрупнили бригади. Чисельність колективу таким чином зросла у вісім разів. Створили раду бригади на чолі з Миколою Петровим. Саме бригадир спільно з партгрупоргом, майстром дільниці, групкомсоргом і головою цехкому стали колегіально вирішувати всі найважливіші проблеми у виробничій діяльності наскрізно.

Спочатку було нелегко. План ледь-ледь виконували. Різко знизилася заробітки плавильників. Та колектив наполегливо прагнув внести нові елементи в організацію соціалістичного змагання, у планування роботи за єдиним нарядом.

Через рік КМК рапортував: вагівський метод виправдав себе, він працює на п'ятирічку! Економісти заводу після детального вивчення передового досвіду підтвердили: у колективі значно зросла продуктивність праці, поліпшилась якість продукції. КМК Петрова сягнув небаченого досі коефіцієнту надійності: 80 процентів продукції

випускається зі Знаком якості.

Бригада Петрова — це десять комуністів і двадцять два комсомольці, сплав досвіду, вміння і молодечого завзяття. Бригада Петрова — це бригада однодумців.

Саме таку високу оцінку дав КМК секретар комітету комсомолу заводу Іван Косенко, виступаючи незадовго до засідання комітету комсомолу. «В ударних вахтах, присвячених з'їздам комсомолу, іншим важливим політичним подіям, бригада плавильників найчастіше виходила переможцем змагання», — сказав він. — Думаю, що й 60-річний ювілей СРСР вона зустріне гідно».

Не помилився секретар: ще напередодні Всесоюзного комуністичного суботника Микола Петров і групкомсорг КМК делегат XIX з'їзду ВЛКСМ Віктор Прокопєць підписали рапорт про виконання виробничої програми року.

ПОЗИЦІЯ?

АКТИВНА!

У КОМІТЕТІ КОМСОМОЛУ ЗАВОДУ ПРИВЕРТАЄ УВАГУ СТЕНД «МИ — ЗА МИР!» У ЦЕНТРІ ЙОГО — ФОТО, ОПУБЛІКОВАНЕ В «КОМСОМЛЬСЬКОЇ ПРАВДІ». БРИГАДА ПЕТРОВА СТАВИТЬ ПІДПИСИ ПІД ЛІСТОМ ПРОТЕСТУ ПРОТИ ЗАГРОЗИ ЯДЕРНОЇ КА-

ТАСТРОФИ, АДРЕСОВАНИМ У ШТАБ-КВАРТИРУ НАТО.

— Виховання активної життєвої позиції — головна риса в діяльності КМК, — говорить Іван Косенко. — Адже саме життєва позиція визначає ставлення людей до суспільства, до зведень, які висуває життя. Підтвердження цього — активність, монолітність КМК Петрова.

Активне втручання у виробниче, громадське і політичне життя — кредо колективу. Він очолює похід за економію і бережливістю (з початку року плавильники заощадили сировини на суму понад 50 тисяч карбованців), вишукує резерви підвищення продуктивності праці. Впроваджують їх у виробництво молоді раціоналізатори (на їх рахунок три раціоналізації з економічним ефектом 215 тисяч карбованців). Учасниками Тижня дій молоді області «Світ без зброї» — ідеал соціалізму» стали всі члени бригади. У Радянський фонд миру перераховано 450 карбованців...

* * *

Росте, будується, працює завод на берегах Сланутича. А разом із ним зростає й молодь.

Працьовита, активна, життєлюбна. Зростає, щоб долати нові висоти.

М. ЧЕРНЕНКО,

спецкор «Молодого комунар».

м. Світловодськ.

ДЛЯ РІДНОЇ ВІТЧИЗНИ

Ми успішно завершили ударну вахту, присвячену 60-річчю утворення СРСР.

Річний план по капітальному ремонту електрообладнання виконали на дев'ять днів раніше, випереджаємо графік п'ятирічки. Продуктивність праці кожного члена КМК з початку року зросла на 13,9 процента. Не раз ми йшли на рекорди. За одну робочу зміну — вдвоє швидше, ніж планувалося, — ремонтували трансформатори плавильних печей, монтували високовольтну лінію, вводили в дію складні електродвигуни.

Нас часто запитують про складові успіхів. Ми розповідаємо про організацію соціалістичного змагання з бригадою Віталія Терзкова, про взаємодопомогу, вимогливість і принципи, які панують у колективі. Обов'язково підкреслюємо, що всі наші здобутки досягнуті завдя-

ки тому, що ми маємо можливість працювати спокійно під мирним небом. І ми хочемо, щоб так було завжди.

Проблема збереження миру на землі, відвернення загрози ядерної війни сьогодні хвилює мільйони чесних людей планети. І вони говорять рішуче: «Ні — війні!» Ми передумо до них свій голос протесту.

Дивлюся на хлопців. Молоді, красиві, уміють і люблять працювати. Ось Олександр Маніта. Як зварить шов — і швачка позаздрить: рівенький, акуратний, міцний. Електричні монтери Володимир Діляев, Василь Павлюк поступово виходять в роботу. Наш бригадир — наставник, душа КМК Василь Іванович Усенюк. Усі такі різні за характером, вдачею, а разом — дружний, працьовитий колектив.

Хто дав право мілітаристам, паліям війни зазіхати на нашу дружбу, на нашу мирну працю? Від імені колективу бригади заявляю: зробимо все, щоб міцнів мир на планеті, щоб квітла у праці натхненний наша багаторазово національна Вітчизна.

О. ЖИЛКА,
групкомсорг КМК Побузького нікелевого заводу.
Голованівський район.

НАЙВИЩЕ ЗВАННЯ

Наш колгосп спеціалізується на вирощуванні люцерни на насіння. Успіхів у цій справі досягнуто немалих. Господарство удостоєне ордена Трудового Червоного Прапора. Як і в кожне передове господарство, до нас часто приїжджають гості — переймати досвід, вивчати організацію змагання.

У Богданівці, Славному бувають білоруси, молдавани, вірмени, казахи, узбеки — представники усіх братніх республік. Наші спеціалісти охоче розповідають їм про технологію вирощування кормових культур, дають практичні поради. Самі розпитують гостей про справи в їхніх господарствах.

Я часто стаю свідком таких розмов. І не раз опісля думаю про жіночу долю, про частя жити в Країні Рад.

Розповім про себе. Народилася я в інтернаціональній сім'ї: батько мій — білорус, мати — українка. Усе життя батьки ходять біля землі, господарюють у полі й на фермі. Любов до нелегкої праці сільського трудівника вони прищепили й мені.

Закінчивши школу, вирішила набути ту спеціальність, яка найбільше потрібна господарству. Навчалася у Кіровоградському технікумі механізації сільського господарства.

Працюю економістом, продовжую навчання у Київській сільськогосподарській академії.

Уже доводилося і мені, молодому спеціалістові, розкривати гостям секрети своєї роботи, розповідати про передові методи оплати нормодобувників. І в такі хвилини, відповідальні й важливі для мене, відчуваю свій зв'язок з усією країною: з водієм, котрий везе насіння люцерни у Ниргизію, з механізатором, котрий приїжджає до нас за досвідом з Молдавії, з прославленими доярками Прибалтики, котрі годують групи корів кормами, сиром, цементами з нашого насіння...

Я маю високе звання — у червні минулого року мене обрано депутатом Богданівської сільської і Долинської районних Рад народних депутатів. Я член планово-бюджетних комісій і глибоко усвідомлюю, які складні завдання маю вирішувати разом з іншими депутатами у справі реалізації Продовольчої програми.

Та найвідповідальніша робота — з виборцями. Мені треба допомагати їм, виконувати їхні накази. Люди йдуть до мене за порадой, розмовляють зі мною як з уповноваженим представником Радянської влади. І багато могла б розповісти про перші зустрічі з виборцями, розмови з односельцями — українцем Анатолієм Тягнирадком, росіянином Володимиром Ізюмовим, білорусом Федором Назаруком, азербайджанкою Тамарою Усик...

Спеціаліст сільського господарства, комсомолка, студентка, депутат сільської і районної Рад народних депутатів — якщо скласти ці звання разом, то вийде ще одне — громадянин Радянського Союзу. Це звання, як і всі інші, дане мені країною, моїм народом. Горде звання. Вищого за нього немає.

Р. НЕСТЕРЧУК,
Колгосп імені Щорса,
Долинський район.

3 МАЛЕНЬКИХ СТРУМОЧКІВ...

У грізні роки Великої Вітчизняної війни бійці 31 національності пролили свою кров і полигли смертю хоробрих у боях за міста і села Кіровоградщини. 58 з'єднань присвоєні звання кіровоградських, олександрійських, знам'янських, новоукраїнських. На фронтах Великої Вітчизняної війни билися 85 тисяч жителів Кіровоградщини.

У післявоєнні роки відбудови трудящі Уралу, Поволжя, Сибіру, Середньої Азії слали десятки ешелонів з промисловим обладнанням, лісом, нафтопродуктами на Кіровоградщину. Хлібороби Башкирії передали в дар нашої області табуни коней, череди великої рогатої худоби, отари овець.

Під час спорудження Кременчуцької ГЕС союзна однією мовою розмовляли її першобудівники. 300 підприємств з 11 братніх республік надсилали сюди матеріали, техніку, обладнання. Вперше електрострум на відстані 139,8 кілометра (до Кіровограда) напругою 154 кіловат кременчуцька гідроелектростанція дала в жовтні 1962 року. Відтоді наше місто вилучено в єдину енергетичну систему Європейської частини СРСР.

На спорудженні обласного телецентру (1963—1964 рр.) у складі колективів будівельного управління та тресту «Кіровоградськбуд», спеціалізованих управлінь «Мінмонтажспецбуд» УРСР були представники всіх братніх республік. 191-метрову башту Кіровоградського телецентру є першою суцільнозварною в Радянському Союзі. Перша проправа телепередачі відбулася 13 лютого 1965 року. З травня цього ж року ведуться регулярні передачі на Кіровоград і область, телецентр зв'язаний радіорелейними лініями з республіканським та Центральним телебаченням.

Кіровоградська автоматична телефонна станція з дня введення в дію (1961 р.), маючи 3 тисячі номерів, була з'єднана з усіма столицями і областями братніх республік. Сьогодні на площі Декабристів будується семиповерхова АТС на 20 тисяч номерів, введення в дію першої її черги (1984 рік) забезпечить зв'язок практично з кожним населеним пунктом нашої країни.

30 грудня 1971 року на станцію Кіровоград зі Знам'янки прибув перший електровоз. Прямий поїзд Кіровоград — Москва вперше відійшов від перону нашого міста 16 січня 1972 року.

Одну з найважливіших вулиць обласного центру названо на честь столиці Башкирської автономної РСР Уфимської. На ній збудовано перший дев'ятиповерховий будинок. Кіровоградці заселили його в червні 1969 року.

У КРАЇНСЬКЕ село Млинок, що в Онуфріївському районі, від грузинського села Ацана відділяють тисячі кілометрів. Але учні Млинківської й Ацанської десятирічок не відчували цієї відстані. Тепло братерської дружби допомагає бути разом. А перше їхнє знайомство відбулося десять років тому.

ТЕ, ЩО В СЕРЦІ ЗАВЖДИ

МИ —
ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

Є В ЦЕНТРІ села обеліск, на якому золотом викарбувані імена тих, хто своє життя віддав за мир і щастя прийдешніх поколінь. Серед них і прізвище Дати́ко Чхаїдзе, 19-річного грузинського юнака, який у жовтні 1943-го пішов у бій за українське село, пішов, щоб ніколи не повернутися в рідну Ацану, пішов, щоб навіки залишитись молодим.

Майже напам'ять знають у селі прізвища своїх визволителів. А чи відоме місце їх загибелі рідним? Цим питанням і зайнялися червоні слідопити Млинківської десятирічки. Сотні їхніх листів розлетілись по всій країні. Скільки вдячних слів почули і прочитали потім школярі від тих, хто десятиріччями нічого не знав про своїх батьків, чоловіків, синів,

братів. Прийшла звістка і від матері Героя Радянського Союзу Дати́ко Шалєвського Чхаїдзе — Варвари Мелітонівни. Жінка з того ж самого жовтня 1943 року нічого не знала про місце загибелі сина. А тут лист з України...

друзьби «Мегоброба» Ацанської десятирічки Ланчхутського району Грузинської РСР запрошують вас взяти участь у її Ацанському фестивалі дружби, присвяченому 60-річчю утворення СРСР і 200-річчю добровільного приєднання Грузії до Росії. Девіз фестивалю — «Брате, ти братом сильний!»

До осінніх канікул школа тільки й жила розмовами про наступну поїздку. Всією школою і проводили товаришів у далекі мандарени, всі разом зустрічали по закінченні фестивалю. І в наймолодших класах говорили про те, як проїшов Ацанський фестиваль, скільки нових друзів появилось у делегації від їхньої школи. Запам'ятався один хвилюючий момент фестивалю.

На черговому вечорі дружби виступала Любова Давидівна Джанахшвілі — вестеран Великої Вітчизняної війни. Після розповіді про свої фронтові шляхи вона заспівала кілька народних грузинських пісень. Їй довго аплодували. І тут іра Коваль поза всім сценарієм вийшла на середину залу, взяла акордеон і заспівала «В землянке». Все це сталося настільки несподівано, що спершу присутні на лусь миті замерли. А потім — вибух оплесків, слези, слова подяки...

Фестиваль в Ацані міцно подружив дві школи, два народи. А ще він дав паростки нових дружніх зв'язків з усіма союзними республіками. Чи не щодня у Млинок приходять листи з Литви і Туркменії, Радянської Федерації і Азербайджану, Молдавії і Вірменії. І в усіх найперша фраза: «Давай дружити!»

Т. КУДРЯ,
спецкор «Молодого комунара»,
Онуфріївський район.

Служба сервісу

ЯК ДЛЯ ВЛАСНОГО СТОЛУ

Дівчата працюють швидко, але без зайвої метушні. Спостерігаючи за витонченими рухами їхніх рук, Наталя мимоволі усміхається: «Молодці, з настроєм готуються. А Сарданова, як завжди, ще й пісню мугикає...»

І хоча у Наталі Маринич теж піднесений настрій, однак хвилюється неймовірно. Ще б пак, такий відповідальний день сьогодні. Як під час іспитів у кулінарному училищі. Тільки тоді за екзамінаційним столом зустрічалася з одним викладачем, а тут доведеться з десятками покупців — найвимогливіших екзаменаторів.

У кафе «Дружба» готуються відкрити виставку-продаж. На столиках, застелених білосніжними скатертками, — тарілки, вази, на яких страви з м'яса, риби, овочів, грибів, заправки, желе... І квіти, — ромашки, троянди, жоржини, лілії — незвичайні, істотні.

Коли заходить перші відвідувач виставки, Наталя поспішно згортає пандовше зупиняться біля ласощів, виготовлених зліною комсомольсько-молодіжним колективом, яку вона очолює. Одні купують песточки, іншим до вподоби нечисто з джемом. Дехто запитує рецепти виробів, поради кондитерів щодо приготування рулетів, пісочних кошків, зефіру. І ось поруч із продавцем Валентиною Гусенко приймають іскри і дівчата в накрахмалених хустинках із комсомольськими значками на грудях — члени КМЛК: Г. Юрдан, Н. Сенчук, Г. Гончарова, О. Костинська.

Наталя спостерігає, як швидко розкунують горіхи «Казка», «Карпати», «Наречена», і пригадує підслухану в районному гастрономі розмову. Дів'яті жінки ніяк не могли вибрати горі до святкового столу, хоч асортимент був широкий. «Якби не з По-бузького...» — сказала одна. «Не виноять у нас горіхи нектар» — підтвердила інша. Задумалась годі маістер. Брав сором за роботу своїх попередниць.

А потім у колективі відбулися відкриті комсомольські збори. Серйозно говорили про якість кондитерської продукції. Наталя Маринич підтримала Марію Іванову, одна з найдосвідченіших кондитерів. Вона ж і запропонувала: «Давайте від сьогодні готувати так, як для власного столу».

Розмова не минула безслідно. Сьогодні виробили, що схолять з кондитерського цеху, не залежуються на прилавках магазину райцентру і навколишніх сіл.

...Закінчується виставка-продаж. А завтра знову звична робота і чудовий настрій, — напередодні ювілею СРСР колектив за високі виробничі успіхи нагороджено грамотою обкому комсомолу.

І якщо ви придбали перед свягом горі «Дружба», виготовлений у кондитерському цеху Вільшанського комбінату громадського харчування, не сумнівайтесь: він дуже смачний.

Г. ШАЛАПКО,
працівник Вільшанської районної газети «Ленінська зоря»,
с.мт Вільшанка.

Ш. АМСАДІН Мусович Бжедугів родом з древнього кабардинського поселення Аргудан. Його сім'ю знає вся Кабардино-Балкарія. Під час громадянської війни героїчно загинули червоний партизан Муса Бжедугів і його дружина Хабідат, а потім і два його старших сини Хафіца та Біца. Осиротілого маленького Шамсадіна виховували в Ленінському навчальному містечку в Нальчику. Ще в шкільні роки у нього виявили журналістські здібності. І незадовго до війни його запросили працювати в редакцію республіканської газети «Соціалістична Кабардино-Балкарія». Тут комсомолец Шамсадін Бжедугів очолював сільськогосподарський відділ.

Своє бойове хрещення він отримав у 115-й національній Кабардино-Балкарській кавалерійській дивізії, де незадовго став політрук дивізіону. 115-а утримувала наступ фашистських полків під Сталінградом. У тих боях політрук Бжедугів проявив неабияку мужність і героїзм.

На Кіровоградщину він прийшов уже досвідченим воїном, офіцером, кавалером ордена Червоного Прапора і Червоної Зірки, двох медалей «За відвагу». Він йшов у бій з автоматом у руках і писав репортажі в газету 2-го Українського фронту «Суворовський натиск» дивізійні видання.

В останню атаку Бжедугів повів свою роту під селом Нерубайкою, що в Олександрівському районі.

Але фашистів було вибито із зайнятих позицій. І там, на українській землі, назавжди залишився син братньої Кабардино-Балкарії.

Про це повідомив у своєму листі до редакції учасник Великої Вітчизняної війни В. Д. Рязанов із міста Терика.

сівців. Він надіслав портрет свого земляка Ахметгали Мухамедєєва. Тут же — копія листа розвідників-братів по зброї до рідних А. М. Мухамедєєва.

«Здрастуйте, шановні батьки відважного розвідника Ахметгали!»

Ваш син в боях за Радянську Батьківщину при виконанні бойового завдання в боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками загинув смертю героя.

Ахмет похований з почесними в центрі села Грузьке — за 18 кілометрів від Кіровограда».

ЄДНАЛО БРАТЕРСТВО

ПОРІДНИЛИСЬ НА ВОГНЕВІЙ

У РОКИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ ВИСОКИЙ ПАТРІОТИЗМ І ГЕРОЇЗМ ПІД ЧАС БОїв НА КІРОВОГРАДСЬКІЙ ПРОЯВИЛИ ПРЕДСТАВНИКИ УСІХ БРАТНІХ НАРОДІВ КРАЇНИ РАД, БІЛЬШЕ 400 БУЛИ УДОСТОЄНІ ЗВАННЯ ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ. ЧУТТЯ ЄДИНОЇ РОДИНИ НАДАВАЛО СИЛ І ВІРИ В ПЕРЕМОГУ НАД НЕНАВИСНИМ ВОРОГОМ І ВОїНАМ КІРОВОГРАДСЬКАМ. ПОНАД 85 ТИСЯЧ З НИХ, УЧАСНИКІВ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ, УДОСТОЄНІ ВИСОКИХ УРЯДОВИХ НАГОРОД.

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОДІ ДО РЕДАКЦІЇ НАДІЙШЛИ ДЕСЯТКИ ЛИСТІВ ВІД КОЛИШНІХ ФРОНТОВИКІВ, В ЯКИХ ВОНИ РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО СВОЇХ БОЙОВИХ ПОБРАТИМІВ, ПРО ДРУЖБУ І БРАТЕРСТВО РАДЯНСЬКИХ ВОїНІВ.

«Легендарний майор з Кіровограда» — так назвав свою розповідь про нашого земляка Іларіона Івановича Тимченка учасник Великої Вітчизняної війни М. О. Матвєєв (м. Львів). Офіцер 3-тгвардійської мотострілецької Ямпільської Червонопрапорної бригади, гвардії майор Тимченко пройшов з боями шлях від Волги до польського кордону. Помер він від смертельних ран 17 листопада 1944 року. Похований у Львові на

«Холмі слави» — пантіоні героїв.

І. І. Тимченко відзначився під час форсування Дніпра в 1943-му поблизу Києва. Це тоді, коли близько 1500 наших автомашин з боеприпасами, продовольством, паливом треба було переправити через річку. Та гітлерівці танковими палинами вбивали клин в оборону радянських військ, рвалися до річки. Заступник командуючого фронтом по тилу, знаючи здібності, ви-

нахідливість хороброго майора, поставив перед ним завдання будь-що зберегти переправу. Росіяни, українці, білоруси і грузини, воїни інших національностей, очолювані комуністом іменником, не тільки утримали зайнятий рубіж, а прорвалися на кілька кілометрів уперед, відкинувши вороже угруповання від переправи.

...А Литва пам'ятає нашого земляка Григорія Фоліона (уродженця Нової Праги Олександрійського району). Він, двадцятишестирічний лейтенант, командир взводу артідивізіону, потрапив в оточення. Його схопили фашисти, відправили в концтабір. Та Григорій врявався на волю. Його приютили литовські селяни Маріте і Юозас Батенісо-ви, які мали зв'язки з партизанським загном «Месник». І Фоліон знову бився з ворогом — разом з комісаром загону Миколою Шонакевичусом, командиром взводу Федором Бичковим, пускав під укис поїзди з своїми новими друзями Костею Евсейчиковим, Миколою Усачовим. Народні месники знищили 30 ворожих ешелонів, близько трьох тисяч гітлерівців. Палили фашистські бази, складали з боеприпасами, випустили більше семи тисяч листівок. І у всіх найважливіших операціях брав участь Григорій Фоліон. Виконуючи завдання командувача, він потрапив до рук карателів, і його розстріляли.

Підполковник у відставці з литовського міста Алітус Д. С. Рябов, розповідаючи в своєму листі про подвиги Фоліона, просить односельців хороброго воїна і партизана доповнити сторінки його біографії.

Йдуть листи з відусіль Росіянин А. О. Болотов (м. Липецьк) вітає з 60-річчям створення СРСР свого бойового друга з села Дмитрівки Знам'янського району Федора Івановича Ляшка, з яким він знищував фашистські танки під Сталінградом. О. І. Пет-

ренко (Новоукраїнський район) запрошує червоних слідопитів до нового пошуку — з тим, щоб зібрати відомості про комісарів Вахрушева та Доббенка, котрих розстріляли фашисти в концентраційному таборі на станції Адаваш. А вчитель Перегонівської десятирічки Голванівського району М. Г. Чуб пише про роботу шкільного загону Всесоюзної експедиції «Літопис Великої Вітчизняної», про цілий ряд цікавих заходів, присвячених 60-річчю створення СРСР. На уроках мужності, на вечорах бойової слави, на читальних конференціях тут виступають колишні фронтовики. Перше їх слово — про вікопомний подвиг радянських воїнів-визволителів, які ще більше поріднилися, захищаючи свою багаторічну велику Батьківщину від ненависного ворога.

М. ШЕВЧУК.

На знімку: Ахметгали МУХАМЕДЄЄВ; внизу — пам'ятник партизанам і воїнам-визволителям в литовському селі Крижальніс.

У вінок ювілею

Пропонуємо читачам вірші поетів союзних республік у перекладах П. Селецького, В. Базилевського, В. Погрібного.

Аркадій ПАРХАЦЬКИЙ.

Микола Островський

Вишні й жовті соняшники. Жито.
Україна. Біло спить село.
Почалося... Мчить білокоптий,
Вітер в груди, шаблі наголо.
Сині, повні дивних чарів поці,
Викрики гармонії і свист.
Як же так — уже пригасили очі
І не може встать кавалерист?
Тут — любов найперша й грім

гарматний
Йшли разом дорогою війни.
А людей цих смертю не злякати,
Іх сталили бурі вогняні.
Славний сину славного народу,
Заздрю щастю спаленіх долі,
У вогні не запросивши броду, —
Тільки б революція була!

З російської.

Равіль ФАЙЗУЛЛІН

Дух полеглих над нами

Пам'ятники Борцям —
бронза і мрамур.
Втілює свої ідеали, свою любов.
А були вони люди
такі ж, як ми з вами:
чуттів різноколітність звиче,
бентежна кров.
І кожен з них був, як всі
по-своєму дивакуватий,
хоча й не втрачав головної
високої зміст.
Коли Борці гинуть,
у вогні — свято.
Вогонь тоді випрошується
на повний зріст!
Мертві не воскреснуть.
Тиран підбирає зброю.
Глумиться над осямитою
знамен, що лежать сумні.

Черво своє сите
підпире трубою,
щоб похвалитися гордо,
що переміг в борні.
— Перемога!
— Перемога!
Омана! —
Тиран не перемагають!
Народжує зневага
нових Борців.
Люди з колін піднімаються,
як буря,

погань змитають!
Дух полеглих над ними —
маєвом прапорів!
Пам'ятники
воюють.

Вічний вогонь
горить.
А поряд сміються діти.
На клумбах бунтують квіти!

З татарської.

Сєро ХУДАВЕРДЯН.

Берізка

Одинок берізонько

в полі,
Не забуду я рани твоєї,
Як ворожі приймаючи кулі,
Закривала ти груди мої.
Шматували твої стан

білокурний
До останньої гілки-коси.
Та літа ти воєнні, суворі,
Не зламали твоєї краси.
І сьогодні я знову з тобою
В ніжній задумі тихо

стою,
І картину жорстокого
бою

Лиш на ранах твоїх
пізнаю.

А згадавши, відчуєш
до болю
Ти рубці, що лишилися
від ран.

І берізку у чистому полі
Пригорнеш за

прострілений стан.

З вірменської.

СИМФОНІЯ ТВОРЧОЇ ПРАЦІ

Блідне позерхня озе-
ра: при місячному сяїзі
воно здавалося сріблястим.
Востаннє спалаху-
ють у глибині ранкові
зорі і розчиняються в
тумані. Над очеретом за-
висає мить пробудження.

Дехто бачив у картині
донецького графіка, за-
служеного художника
УРСР Володимира Шен-
деля «Качине озеро»,
представлений на виставці
творчої групи митців Ук-
раїни «Степові зорі Кіро-
воградщини», надвечір'я
похмурого дня. Та ко-
жен, зрештою, сприймає
по-своєму. Головне в то-
му, що художник реаліс-
тично відтворив момент
життя. Здається, що сто-
їш на а приміщенні за-
дза-три метри від кар-
тини, а на березі озера
і спостерігаєш усе сам.
Варто підійти на кілька
кроків — і зможеш до-
торкнувшись до очерету
або закинути аудочку у
воду.

На виставці представ-
лено багато пейзажів,
портретів. Усі вони напи-
сані на Кіровоградщині.
Кращі твори уособлюють

образ прекрасної і ве-
личавої землі. І це не ви-
падково. У рік 60-літньо-
го ювілею Союзу РСР ми
підбиваємо підсумки ро-
боти, озираємося назад
і хочемо запам'ятати
щось особливе. Виставка
дає можливість нам по-
бачити сьогодення у всій
повноті. Тут і краса рід-
ного краю, і велич на-
ших планів, а головне —
людина. Придивіться до
облич. Це прості люди, а
разом з тим і чимось не-
звичайні.

Особливо колоритні
образи трудівників сто-
ри кінського графік
Олексій Фіщенко. Усі
його герої без прикрас,
такі, якими побачив їх
художник. Разом з тим,
відчувається багатий вну-
трішній світ кожного.

Кому хоч раз дозоди-
лося побувати в Онуф-
рієвському дендропарку,
той не може не згодити-
ся з тим, як неповторно
передає красу цього жу-
точка Микола Стратілат.

Привертають увагу
портрети плазильників
Світлозодського заводу
чистих металів лауреата
премії Ленінського ком-

сомолу М. Д. Петрова та
делегата XIX з'їзду
ВЛКСМ Віктора Прокоп-
ця, О. М. Корозай з Іза-
но-Франкіська зобразив
цих людей праці волю-
вими і зосередженими.

Досить помітна ще од-
на тематична лінія — мо-
лодіжна. Навіть перелік
творів вказує на те, що
образ молодого сучас-
ника небайдужий бага-
тьом митцям — портрет
слюсаря Кіровоградсько-
го заводу «Червона зір-
ка» Ю. І. Величко (автор
Л. І. Мігаченко), портрет
комсорга колгоспу імені
Жданова Кіровоград-
ського району О. М. Бан-
ного (М. Г. Бондаренко),
груповий портрет учас-
ників агітбригади кол-
госпу імені Ватутіна Но-
воукраїнського району
(О. А. Івахненко) та інші.

Загалом же експонати
виставки створюють чу-
дову симфонію барв, об-
разів, тем. У центрі ува-
ги людина-трудівник, чий-
ми руками створені зем-
ні блага.

В. АФАНАСІЄНКО.

На фот.: живописець
О. М. КОРОВАЙ зі своєю
героїнею М. Д. ПЕТРОВИЧ.
Фото В. ГРИБА.

ЗВУЧИТЬ ДОЙРА!

Два роки минуло відтоді, як уперше зі
сцени прозвучали мелодії народних пі-
сень у виконанні учасників узбецького
фольклорного ансамблю, створеного сту-
дентами Кіровоградського педагогічного
інституту імені О. С. Пушкіна.

Рубаб, дойра, дутар, най — назви цих
народних узбецьких інструментів, певно,
знайомі не кожному, хто живе на Укра-
їні. Проте твори, які ми виконуємо на
них, вже полюбилися не тільки кірово-
градцям, а й жителям багатьох районів
області. В репертуарі ансамблю — пісні
про Батьківщину, працю, про кохання.
Особливо нам запам'яталися зустрічі зі
школярами Малописніської середньої
школи № 3 імені Леніна та з учнями Со-
зонівської середньої школи Кіровоград-
ського району. На них ми розповідали
про свою республіку, виконували народ-
ні пісні, а школярі розказували нам про
школу, свої інтереси, захоплення.

Спочатку не все у нас виходило: адже
спеціальну музичну освіту мав лише не-
різкий ансамбль Уктам Наххаров. Всі
інші самостійно вчилися грати на різних

інструментах. Іще одна трудність: крім
Гюльчехри Хамідової, яка брала участь у
художній самодіяльності, до приїзду в Ки-
ровоград, ніхто з нас на сцену не вихо-
див.

До програми виступів ми включили
не тільки інструментальні народні твори.
Глядачі завжди тепло приймають виступи
танцюристів Рахмата Ганеєва та Лали
Усманової.

Для Нормурата Бахрамова, Саїда Дус-
мурадова, Нурилла Сагдуллаєва, Гюль-
чехри Хамідової, для всіх учасників ан-
самблю конна зустріч з глядачами за-
пам'ятається на все життя. Не забудемо
й того, що наш узбецький національний
ансамбль був створений на українській
землі, що тепер узбецькі народні мелодії
органічно вплітаються у віночок украї-
нських та російських мелодій...

О. МАМАТКАРИМОВ,
секретар комсомольської організа-
ції 46-ї групи філологічного фа-
культету Кіровоградського пед-
інституту імені О. С. Пушкіна, учас-
ник узбецького фольклорного ан-
самблю.

Фото В. ГРИБА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ОБЛАСНЕ УПРАВЛІННЯ ПРОФТЕХОСВІТИ

ПРОДОВЖУЄ НАБІР УЧНІВ

на спеціальності
муляр по вогнетривких
матеріалах.

Строк навчання 6 міся-
ців. Учні забезпечуються
триразовим харчуванням і

житлом. Стипендія —
100 крб. Приймаються
юнаки з освітою 10 класів
та звільнені з лав Радян-
ської Армії.

Початок занять — у кі-
ру комплектування груп.

Адреси училищ:
м. Кіровоград, вул. Чер-
вонозорівська, 23, тел.
7-14-17, МПТУ № 2;
м. Кіровоград, вул. Вол-
кови, 15, тел. 3-15-32,
МПТУ № 8;

м. Олександрія, мікрора-
йон Перемога, вул. Нагор-
на, 101, тел. 2-01-71,
МПТУ № 7.

ОБЛАСНЕ
УПРАВЛІННЯ
ПРОФЕСІЙНО-
ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ.

Зам. 108.

КІРОВОГРАДСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-
ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ ОБЛПОБУПРАВЛІННЯ
ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ на 1983 навчальний рік

по спеціальності Початок навчання 17 сі-
приймальник комплекс-
ного приймального пункту. ня 1983 року.
Строк навчання 12 міся-
ців. Стипендія 70 крб. на Звертатися на адресу:
місяць. м. Кіровоград, пров. Теат-
Приймаються особи з ральний, 8. Тел. 2-80-68,
освітою за 10 класів. 2-30-37, 2-51-81.

ДИРЕКЦІЯ.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 02797.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 35.

Індекс 01103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 638. Тираж 48900.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.